

ОТЖЕ, спочатку було слово. Цей вислів із Книги книг характеризує важливість друкованого слова. З того часу, як вийшов перший номер районної газети, минуло 50 літ. Тоді районка називалась «Під прапором Сталіна». І виходила половинним форматом нинішньої газети. Півстолітній шлях газети, безперечно, схожий на долю наших краян, бо районка постійно відображала повсякденне життя людей, їхні турботи і проблеми. Звичайно, ми погрішили б проти істини, якби стверджували, що це завжди вдавалось. Ідеологічні лещата таки дали свою позначку на часопис.

Разом з тим, газета беззмінно служила громаді, що проживає у цьому краї, ідеалам людяності, добра і миру, ніколи не забувала про чехних людей праці, про їх щирість і широту української природи. Була і залишилась рупором всіх починань у районі. Писала, звичайно, про хліб і про сало, бо їх, на щастя, припадає більше на кожного

жителя, ніж закордонних снікерсів. Писала і пише про все, що болить і радує людей. Часто брала на себе відповідальність розкрити очі людям на серйозні проблеми, хоч не завжди це подобалось властям. Гостросюжетними темами є завжди екологія, економіка, політика, влада, приватизація, національне відрод-

ження. Намагаємось, щоб газетні публікації насамперед несли корисну інформацію, яка б пригодилася читачу. Біля витоків друкованого органу стояв його перший редактор С. Колодій. Пізніше редакторами працювали П. Сегада, В. Кузьмін, Є. Плахов. В колективі гоцанських журналістів зміцнів і виріс талант колишніх працівників П. Гуменюка, А. Миронюка, Є. Шепітька, А. Родіонова, Д. Тарасюка, В. Маковської, В. Гуменюка, В. Мельничука і багатьох інших колиш-

ніх працівників нашої газети. Пройшло 50 літ. Чорнільні пера замінені на кулькові ручки. Та, повірте, в журналістиці легше працювати не стало. Недаремно цю професію по рівню ризику ставлять в один ряд з шахтарями та мільцією. Бо мало того, що Бог дав якусь свою іскру, що завжди її треба знайти у своїй голові, а потім викласти на папері, то ще написане не завжди подобається. На це є своєрідна реакція. Редакційний колектив наш невеличкий. Всього

СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО

10 чоловік. А як говорить китайська мудрість, що навіть серед десяти пальців не буває двох однакових. Але колектив вліконус, як може, свою місію часописання. Газета була б одномаїтною, якби не мала добровільних помічників — громадських кореспондентів. Сьогодні хочу назвати їх прізвища і висловити їм щире подяку. Серед них О. Гончар, М. Владичук, П. Зубкевич, М. Шакура, І. Кривошеєв, А. Пилипей, В. Євич, В. Заїка, Б. Якобчук, І. Таборовець, С. Жовнір, І. Козелець, М.

Антонюк, М. Василенко, І. Загородько, Р. Зарічнюк, О. Зінков, А. Кардач.

Разом з журналістами по праву можуть розділити ювілей і поліграфісти. І хоч важко їм зараз, бо застаріла техніка не дозволяє робити якісно і на сучасному рівні газету, однак вони докладають усі зусилля, щоб номер вийшов у світ. Треба згадати добрим словом і друзів газети, які допомагають редакції вижити у ці скрутні часи. Це насамперед голова КСП «Мир» М. Подічук, КСП ім. Б. Хмельницького С. Сондак, КСП «Малинівське» М. Андрійчук, директор Б. Томахівського цукроза-

воду М. Городник, керуючий Гоцанським відділенням Агропромбанку П. Голозайчук, директор дослідного господарства «Тучинське» М. Зінчук. Та практично усі колективні господарства надають ту чи іншу допомогу.

На закінчення хочу привітати всіх журналістів, які працюють і працювали у нашій газеті, всіх друзів газети, читачів з ювілеєм «Рідного краю». Всіляких Вам гараздів. Хай «Рідний край» завжди буде бажаним гостем у Ваших домівках.

Андрій БАБІНЕЦЬ.